

Pegasus, final de vol

Han estat gairebé quaranta anys de vol. Un vol lliure, fresc, inspirador i de profund alè mediterrani. I ara tocava aterrar. Envoltats d'amics i sense perdre ni un bri de la força i la màgia que n'ha fet una formació mítica en tota regla. Així va ser el comiat -si la història no ho desmenteix- del veterà grup de jazz fusió català Pegasus, la nit del dijous 6 de febrer, a la també històrica sala Luz de Gas del carrer de Muntaner, en el marc del Festival de Jazz de Barcelona.

© Lorenzo Duaso

Els

quatre integrants històrics de la formació, Max Sunyer (guitarra), Josep Mas "Kitflus" (teclats), Rafael Escoté (baix) i Santi Arisa (bateria), amb el reforç del percussionista Dan Arisa, incorporat al darrer tram de la història del grup, van oferir un concert superb en musicalitat i complicitat escènica; un veritable repàs a una trajectòria artística longeva que, tot i el pas del temps, continua sonant tan actual i vital com el primer dia.

I és que la història de Pegasus és, de fet, tan singular com la criatura mitològica que va inspirar-ne el nom. La seva va ser la suma de quatre personalitats musicals plenament definides que, de tant anar coincidint en estudis de gravació i escenaris, un dia van decidir posar els talents respectius al servei d'una fórmula nova i única. La seva. La combinació va esdevenir el que llavors se'n deia un *supergrup*, una formació feta per primeres espases d'aquella efervescent escena musical sorgida a Barcelona els anys setanta: Sunyer i Kitflus havien format part d'Iceberg; Arisa procedia de Fusioon, on també militava el pianista Manel Camp, i Escoté procedia de Gòtic. Alguns varen vaticinar que l'invent acabaria en catàstrofe. Massa galls en un mateix galliner, els van dir. Però vet aquí que no va ser així. El *feeling* creatiu fou total i el resultat, una música a cavall del jazz, el rock simfònic progressiu amb pinzellades mediterrànies que, de seguida, va gaudir de l'aplaudiment unànime de crítica i públic.

© Lorenzo Duaso
Immediatament

després de la seva constitució i sota el seu propi segell, Pegasus Records, van publicar el primer disc, *Nuevos encuentros* (1982), seguit l'any següent per *Comunicación*. El 1984 el grup visqué el seu primer gran moment en actuar al prestigiós Festival de Jazz de Montreux, concert que va quedar plasmat en el corresponent disc en directe, i el 22 de juny de 1985 pujaven a l'escenari del Carnegie Hall, convidats pel Kool Jazz Festival de Nova York, en el marc d'una *Noche española* que també va comptar amb les actuacions de Tete Montoliu i el gran Paco de Lucía i el seu grup, que llavors incloïa un jove baixista Carles Benavent.

Però

la història no acaba aquí. El 1986, i per encàrrec de la Setmana de Cinema de Barcelona, van crear i enregistrar la banda sonora de *Berlín, simfonia d'una gran ciutat*, pel·lícula muda del 1927 del cineasta alemany Walter Ruttmann. Cinc anys després, el 20 de setembre de 1991 i en el marc de les Festes de la Mercè, els Pegasus s'apuntaven una altra fita estrenant, sota la direcció de Manel Camp, el seu *Concert per Pegasus i orquestra* amb la que aleshores era l'Orquestra Ciutat de Barcelona, l'actual OBC. La plaça de la Catedral es va omplir a vessar en aquella actuació sense precedents que obria el cartell musical de les Festes. Mai, abans, una orquestra espanyola havia compartit escenari amb un grup de *jazz-rock*.

Els

Pegasus van restar en actiu fins al 1997, període durant el qual van editar quatre discos més: *Searching*, *Còctel*, *El Setè Cercle* i *Selva Pagana*, en alguns dels quals es van endinsar en els sons electrònics. Després d'un parèntesi de deu anys el grup va reaparèixer l'agost del 2007 a Vilafranca del Penedès, actuació que va marcar el punt de partida de la darrera etapa del grup, ara reconvertit en quintet amb la incorporació del fill de Santi Arisa, el percussionista Dan Arisa. El 2014 van gravar el seu darrer disc, *Standby... on*.

© Lorenzo Duaso

Embarcats des de l'any passat en una llarga gira de comiat, ara han dit adeu al públic de Barcelona amb aquest concert a Luz de Gas. Gairebé dues hores de música –en podrien haver estat moltes més, van dir ells, però les exigències del local no ho feien possible– que els van permetre retrobar-se amb un públic entregat i embadalit amb aquell passeig sonor per la seva trajectòria.

Van sonar temes com *Area metropolitana*, *Camí de Rupit*, *Funktàstik*, *Can poc i bo* i *L'enanito trist*, abans de desembocar en

el gran final de festa de *Transmediterrani*

Express, aquell tema que van arribar a posicionar en la llista d'èxits dels *40 Principals*. Però, com va dir Max Sunyer a l'hora dels comiats, “*nosaltres fem una cosa molt rara que no és ni pop ni rock. I tampoc cantem*”. El públic va riure amb complicitat. “*Monstres*”, va cridar algú. Quedava tot dit.

Imatge destacada: Concert de comiat de Pegasus a la sala Luz de Gas. © Lorenzo Duaso